

тѣ. Но вижъ, вижъ тука! Вижъ хубава икона! И кой я е работилъ? — Пакъ ти. Ето: „Рука Недкува“!

Пустинникътъ имаше блѣдно и мършаво лице, изсушено отъ постъ и бдѣние, набраздено съ дълбоки бръчки отъ мисль и страдание. Той бѣше облѣченъ, както бѣше описано това и въ евангелието, съ камилска кожа, чрѣслата му бѣха опасани съ ремъкъ. Съ едната си ржка благославяше, въ другата — държеше блюдо, въ което бѣше положена собствената му глава, отсѣчена, — символъ на неговото мъченичество. На единъ разгнать свитѣкъ се четѣше: „Покайте се!“ . . . Тоя зовъ, повелителенъ и гнѣвенъ, нѣкога светиятъ прѣдтеча бѣше хвърлялъ като грѣмъ въ лицето на човѣшкитѣ тълпи, потънали въ грѣхове, прѣстѣпления и пороци. Самъ дѣдо Недко трепна. Какво бѣше той нѣкога, какво е сега! Грижлива и тънка работа личеше и въ тая икона. Образътъ и рѣцѣтъ, дрехитѣ и фонътъ, — всичко до най-малкитѣ подробности бѣше изпълнено точно и внимателно. И какви прѣсни и хубави бои! Зелень хитонъ бѣше наметнать върху плещитѣ на светеца. Хиляди и хиляди гънки бѣха най-причудливо надиплени, върно бѣше прѣдадена и сложната игра на свѣтлината и сѣнкитѣ по тѣхъ и златистата лѣскавина на коприната.

Попъ Стефанъ гледаше иконата, замисленъ и сжщо прѣнесенъ въ миналото.

— Дѣдо Добри бѣше подарилъ тазъ икона, — започна той. — Гроздановиятъ баща — нали го помнишъ? Какъвъ човѣкъ бѣше той, а какъвъ излѣзе синъ му! Свѣтътъ се измѣни, лоши станаха хората. Забравиха Бога.

Прѣдъ много икони още попъ Стефанъ води дѣда Недка. Тѣ се спираха и прѣдъ св. Николай Чудотворецъ, прѣдъ тритѣ светители, прѣдъ образитѣ на архангелитѣ Гавраилъ и Михаилъ, изписани на двѣтъ странични врати на олтара. И навсѣкждѣ попъ Стефанъ и